

anders de la
motte
kegyetlen tavasz

anders de la
motte
kegyetlen tavasz

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Våroffer

Copyright © Anders de la Motte 2020
Published by agreement with Salomonsson Agency

Hungarian translation © Dobosi Beáta

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
DOBOSI BEÁTA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 409 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

Nyomdai előkészítés DEVÍZIÓ Bt.
Nyomta és kötötte KORREKT NYOMDAIPARI Kft., 2020
Felelős vezető Barkó Iliász ügyvezető igazgató

Prológus

1986. május 19.

Amikor Kis Stefan elérte az ingólápot, azonnal eszébe jutott a halott lány. Képtelen volt nem gondolni rá. A pletykák már május 1-jén szárnyra kaptak, és azóta szájról szájra adták tovább őket a kis településen. Kis Stefan fejében egymást kergették a szörnyű képek, nem tudott megszabadulni tőlük.

A lány élettelen teste az áldozókövön az ítélőkör közepén. Fehér ruha, kibontott haj. A keze keresztben a mellkasán, a merev ujjai között két szarvasagancs. Az egykor oly szép arcot véres zsebkendő fedi. Mintha a gyilkosa nem akart volna a szemébe nézni a tette után.

Tornaby legtöbb lakója tudni vélte, ki ölte meg. Biztosra vették, hogy ez az egész egy rémes, de egyszerű történet. Családi tragédia. Egyesek azonban azt suttozták, hogy valójában valami teljesen más történt Walpurgis éjjelén. Hogy maga a Zöld Ember jött el a tavaszi áldozatért.

Bár már rég nem hitt a kísértethistóriákban, Kis Stefan megbor-zongott. A földutat láperdő vette körül. A fák és a bokrok hosszú, zöld ujaikkal megkarmolták a lakkozást. A kastélyhoz tartozó földek közül az ingólápot utálta a legjobban. A nyirkos, bűzös rothadást. A vizenyős talajt, amely hol megtartotta az embert, hol lehúzta a mélybe, méghozzá olyan erővel, hogy egy meglett férfinak is nehéz volt a saját erejéből kiszabadulnia. *Az ingóláp a Zöld Ember földje,* mondogatta mindig a nagyapja. *Jobb, ha elkerüljük.* A babonás vénembernek legalább félig igaza volt.

A földút, amelyen Kis Stefan haladt, az ingóláp mélyére vezetett. A Svartgårdenig, ahol a halott lány lakott. Alig pár hónapja Kis Ste-

fan elvitte őt a buszhoz. Itt ült a pick-upban, az első ülésen, mellette. Nem szólt valami sokat, szemlátomást a gondolataiba merült. Ő titokban rá-rásandított, figyelte a mozdulatait és az arcát. Olyan érzések lepték meg, amelyeket nem tudott megmagyarázni.

Házasságban élt, volt két kislánya, háza, autója és egy jó munkája. Általában értékelte ezeket a dolgokat, de aznap, amikor az a szép lány itt ült mellette, hirtelen nyomasztónak érezte őket. Az útja ki volt jelölve. Egy hosszú, jól belátható út, nem volt benne semmi vonzó és tiltott, ezzel szemben mindez csak úgy sugárzott a lányból, szabályosan áradt a pórusaiból. Édes és savanykás, akár a bim-bózó orgona illata. Amely felébreszti a vágyakat. A sóvárgást.

Egyszer, amikor a lány oldalra nézett, Kis Stefan közel járt hozzá, hogy kinyújtsa a kezét, és megérintse. Mintha egy könnyed érintéssel részesülhetne abból, ami neki nem jutott osztályrészül. Az utolsó pillanatban megálljt parancsolt magának, de a veszteség érzése napokig megmaradt.

A földút annál rosszabb lett, minél mélyebben hatolt be a lábba. Kis Stefan minden tőle telhetőt elkövetett, hogy legalább a legnagyobb kátyúkat kikerülje. Lasse Svartnak karban kellett volna tartania az utat, benne volt a haszonbérleti szerződésben, de persze tett rá. Biztosra vette, hogy a gróf nem talál másik bérlőt, mert senkit sem érdekel pár hektár láperdő, ezért aztán azt csinált a Svartgårdenen, amit akart. Egy egész kis királyságot hozott létre távol a törvényektől, a szabályoktól és a kíváncsi tekintetektől.

Legalábbis Walpurgis éjjeléig. Amikor is Lasse Svart tizenhat éves lányát holtan találták az áldozókövön, amely körül patanyomok borították a talajt.

Walpurgis éjjelén a legkeskenyebb a határmezsgye élet és halál között. Minden megmozdul, a természet éhes, és a Zöld Ember átvágat az erdőkön.

Kis Stefánt kirázta a hideg.

Az erdő szétnyílt, és ő begördült a Svartgården sáros udvarára. A három lepusztult épület úgy gubbasztott a fák alatt a sötétben,

mintha el akarnának bújni. A gazban rozsdás mezőgazdasági eszközök árválkodtak.

Sokszor járt már a Svartgårdenen, többnyire a kastély gondnokával, Erik Nybergjel. Minden alkalommal egy falka csaholó terrier szaladt eléjük, mielőtt még leállították volna az autót. Most nem látott kutyákat. Minden nyugodt és békés volt. Egyetlen madár sem csivített, pedig tavaszi reggel volt. A tanyára különös, nyomasztó csend telepedett.

Kis Stefan pár percig csak ült a kocsiban, a szájába vett egy csipetnyi sznüszt, és arra várt, hogy Lasse vagy valamelyik nő kinézzen a lakóházból, és megkérdezze, mi a fenét keres itt. De minden sötét és néma maradt. Lasse piros pick-upja sehol sem volt, sem az udvaron, sem a kocsiszínbén. A régi, rozoga Fordot sem látta, amelyel a nők szoktak járni. Az órára nézett. Fél nyolc. Ki megy el hazulról ilyen korán?

A szeme sarkából mozgást érzékelt. Egy kutya lesett ki a kovácsműhely sarka mögül. Fiatal állat volt, szinte még kölyök.

– Gyere ide! – hívta Kis Stefan, maga sem tudta, miért.

A kutya tett pár óvatos lépést felé. Egészen a talajhoz lapult, a farkát a lába közé húzta. Aztán megtorpant, és kővé dermedt, mintha hallott volna valamit.

Kis Stefan oldalra fordította a fejét, de a lakóház még mindig sötét és csendes volt. Amikor megint a kutya felé nézett, az már nem volt sehol.

A betonlépcsőn félúton észrevette, hogy a ház bejárati ajtaja résznyire nyitva van. Megállt, fogalma sem volt, mitévő legyen. Az ajtó mellett egy félméteres, vesszőből font alak lógott a falon. A nagyapja is készített ilyet minden tavasszal, és kiakasztotta az ajtó mellé.

– Hahó! Van itthon valaki?

A hangja visszhangzott az épületek között, és eltorzulva ért vissza hozzá. Mintha másvalaki hangja lett volna. Valakié, aki a sötét bokrokból figyel. Utánozza, kicsúfolja.

Kis Stefan megint a rémes bábura nézett, és megfordult a fejében

a gondolat, hogy beszáll a kocsijába, és elhajt. Majd azt mondja Erik Nybergnek, hogy senki sem volt otthon, majd máskor leolvassa ennek a kurafinak a vízóráját. De felnőtt férfi volt, akinek el kellett végeznie a munkáját, nem pedig egy kisfiú, aki fél a kísértetektől.

Megkopogtatta az ajtófélfát.

– Hahó! – kiáltotta megint. – Van itthon valaki? Kis Stefan vagyok, a kastélyból.

Nem kapott választ.

A házban uralkodó csendtől csak még kellemetlenebbül érezte magát. Az inge a hátára tapadt. Vett egy nagy levegőt. Megint kopogott, ezúttal erőteljesebben. Kitérta az ajtót, és belépett az előszobába. A házban furcsa szag terjengett. Áporodott, állati szag, amelyet nem tudott azonosítani.

– Hahó!

Benézett a konyhába. Az asztalon három használt tányér, pohár és evőeszköz. Az ételmaradékok körül legyek köröztek. Az egyik szék felborult. Kis Stefan megfordult. Az előszoba másik oldalán nyíló ajtón át egy bevetett ágat látott.

– Hahó! – kiabált fel az emeletre.

Továbbra sem kapott választ. A rossz érzése egyre erősödött, de összeszedte magát, és felment a meredek lépcsőn. A fokok nyikorogtak a csizmája alatt.

Fent sötétség honolt. Balra egy hálószoba franciaággal, amely szintén be volt vetve. A jobb kéz felé eső ajtó csukva. Eltartott pár pillanatig, mire rájött, hogy nem egyszínű zöldre van festve, hanem aprólékosan megfestett levélminta borítja. Egészen művészi volt.

Elita szobája, írta valaki szép, cikornyás betűkkel pont szemmagasságban.

Szóval itt lakott. Itt élt.

Elita Svart. A tavaszi áldozat.

Kis Stefan megfogta a kilincset, és olyan érzése támadt, mintha a szívverése az egész házban visszhangozna. Tiltott dologra készült,

olyan világba akart belépni, ahová nem volt bejárása. Hívatlan vendég, betolakodó.

Ekkor megpillantott egy másik feliratot az ajtón. Apró, ferdén írt betűk, amelyek csaknem beleolvadtak a festménybe, de egyre tisztábban kivehetővé váltak, ahogy a szeme hozzászokott a sötéthez. *A természet éhes, és a Zöld Ember átvágtat az erdőkön.*

De felfedezett valami mást is. A levelek között egy nagy, félelmetes emberarc bújt meg.

A hirtelen jött felismeréstől meghűlt az ereiben a vér. Nem tudta, honnan jött, és miért, de az érzés olyan erős volt, hogy felállt a hátán a szőr. Történt valami ebben a házban. Valami szörnyűség, amitől Lasse Svart és a nők felpattantak az étkezés közepén, kiszaladtak a kocsikhoz, és elhajtottak az éjszakába. És ennek a valaminek köze van ahhoz a halott, tizenhat éves lányhoz az áldozókövön meg az erdőkön átvágtató kísértetlovashoz.

Kis Stefan elengedte a kilincset, és hármásával szedte a fokokat lefelé. Kirohant a szabadba, lefutott a lépcsőn, és beugrott a kocsi-jába.

Beindította a motort, nagy lendülettel elindult, és csak akkor nézett a visszapillantó tükörbe, amikor már biztos volt benne, hogy a Svartgárdent elnyelte az erdő.

1. fejezet

Szia, Margaux! Itt Thea. Bocs, hogy ilyen sokáig nem jelentkeztem. Teljesen lekötött a költözés. De most már itt vagyunk Daviddal Skånében. Kezdődhet az új életünk. Egy a réginél boldogabb élet. Legalábbis reméljük.

A drón kamerája közeli képet mutat a kapuról és a pompás kőlépcsőről. Majd lassan kizoomol, és most már az egész kastély látszik. A nagy főépület és a két szárny, amely fentről úgy néz ki, mint egy széthúzott H betű.

Látni a frissen tatarozott, fehér homlokzatot, a zöld réztetőt, a kocsisházat és az istállót a keleti szárny mellett. A várarkot a nyugati szárnyon túl. Aztán megszólal a narrátor hangja.

A Bokelund-kastély körülbelül négy kilométerre fekszik a Ljungslöv mellett található Tornabytól Skåne északnyugati részén, nem messze a Söderåsen hegyvonulat déli csücskétől. Ez Skåne egyik legrégebbi kastélya, amelynek története a tizennegyedik századig nyúlik vissza. A jelenleg látható neoreneszánsz főépületet 1880 körül emelték, de a régi vár maradványai még láthatók a pincében, ahol megvannak a tömlöcök is.

Ez utóbbi némiképp túlzás. Valójában senki sem tudja, mire használták azt a kis kamrát a pincében. De Davidnak abban igaza van, hogy a tömlöc sokkal jobban hangzik, mint az éléskamra, ezt be kell ismernie.

A drón kamerája még jobban kizoomol, és láthatóvá válik a vár-szigetet körülölelő, mohazöld várárok meg a kastélyt a földúttal

összekötő fasor a déli oldalon. A kis kőhíd, amely északra, a kastély erdejébe vezet. Keletre az ingóláp.

A Bokelund-kastély egy szigeten fekszik, és várárok veszi körül, amelyet akkor hoztak létre, amikor a tizenhetedik században lecsapolták a közeli Tornaby-tó vizét. Az ingóláp, amely Skåne egyik legnagyobb vizes élőhelye, a gazdag növény- és állatvilágával Natura 2000-terület.

Bevágnak néhány képet: szarvasok ellenfényben, páfrányok, moha, egy nyugodtan csordogáló patak fölött táncoló szitakötők, a kék égen áthúzó ludak.

Megint a drón felvételei következnek. A kamera ezúttal ráközelít az épületre, és a kép végül a kőlépcsőn meg a széles pihenőn állapodik meg, ahol ő áll Daviddal.

1996 óta a kastély tulajdonosa és kezelője a Bokelund Alapítvány. Ezt gróf Rudolf Gordon, a kastély utolsó magánszemély tulajdonosa hozta létre. Az alapítvány egyedülálló a maga nemében, a célja Tornaby és lakóinak a támogatása. Többek között buszjáratot és körzeti orvosi rendelőt üzemeltet, valamint ösztöndíjakat ad. A kastélyt nemrég restaurálták, és a régi pompájában helyreállították.

Felvétel vége.

– Mit szólsz? – David egyszerre tűnik lelkesnek és idegesnek.
– Az interjú rögtön ezután fog következni.

– Klassz – mondja Thea, és rögtön megbánja a szavazását, amint megpillantja a férfi arckifejezését. – Profi – helyesbít. – Vértprofi.

David most már elégedettebb. Lecsukja a laptopot, és leteszi a mellvédre.

– Most kaptam a producertől. – Az alacsony, baseballsapkás férfira mutat, aki kissé távolabb beszélget az operatőrrel meg a hangtechnikussal. – Még csiszolni kell rajta, meg jön rá zene, de ezeket majd csak az interjú után csinálják meg. Szerintem szuper lesz! Csak maradjon szép az idő!

Aggodalmas pillantást vet az égre. Ahhoz képest, hogy április

második felében járnak, meleg van, a tavaszi nap ragyog, de a horizonton szürke felhők gyülekeznek.

– Tökéletesnek kell lennie – mondja David, legalább annyira magának, mint Theának.

Thea a karjára teszi a kezét.

– Nyugi, az lesz.

David bólint, és magára erőltet egy sanda mosolyt. Hófehér szakcsruhát visel. Az enyhén őszülő szakálla gondosan nyírva, a szőke haja hátrafésülve.

Egy sminkes övtáskát viselő nő jön oda hozzájuk.

– Jó napot! Arra gondoltam, tesztek egy kis púdert a homlokára.

– Persze.

A sminkes harminc körül járhat, egészen biztosan legalább tizenöt évvel fiatalabb Theánál és Davidnál. Nagyon csinos. Nem is olyan régen David még igen sármos férfi volt. A magabiztos mosolyának nehéz volt ellenállni. De már nem olyan, mint régen. Néha megfélekedzik magáról, és nyilvánosan rágja a hüvelykujja körmét, amíg ki nem vörösödik az ujjbegye, és a sminkesnek nem kis ügyességébe kerül eltüntetni a verítéket a homlokáról.

Aztán Theához fordul.

– Maga is benne lesz?

– Nem – szólal meg David. – A feleségem kicsit szégyenlős.

Theára kacsint, mintha azt akarná jelezni, hogy minden rendben. Már eleget rágódtak a dolgon, és tiszteletben tartja, hogy Thea nem akar a tévében szerepelni. De Thea tudja, hogy ez nem igaz.

– Idejönnél egy percre, David? – kiáltja a producer.

Thea a falhoz húzódik. A legszívesebben meglógná, hazamenne a kocsisházba, és amíg csak lehet, kerülné a kamerát. De a tévéripport nagy dolog, ezért itt kell maradnia, és érdeklődőnek kell mutatkoznia.

– Hogy megy? – kérdezi egy hang a háta mögül.

– Jól.

Thea igyekszik palástolni a meglepődését. David anyja a termete

ellenére képes teljesen észrevétlenül lopakodni. Magas, valamivel több, mint százhetvenöt, tíz centivel magasabb Theánál. A válla széles, a háta szálfegyenes, kicsit sem görnyedt meg, mint más nyugdíjasoké. Az acélszürke haját rövidre vágva hordja, a pillantása a szemüveg mögött átható.

– Úgy látszik, nem romlik el az idő. Hála istennek!

Thea válaszként bólint egyet.

– Hánykor jön holnap doktor Andersson? – Gyors témaváltás, Ingrid specialitása.

– Kilenckor – feleli Thea, pedig biztosra veszi, hogy az anyósa árgus szemekkel követi a napirendjét.

– És körbevezet a településen. Megmutatja a rendelőt, és elmondja, hogy mennek itt a dolgok.

Kijelentések, nem kérdések.

– Aha.

– Sigbritt Andersson kitűnő orvos – folytatja az anyósa. – Sokat tett Tornabyért.

Thea várja a „de”-t, amely a levegőben lóg.

– De mindig is kíváncsi természet volt, kis kora óta. Vigyázni kell, mit mond előtte az ember, ha érted, mire gondolk. Főleg, ha magánügyekről van szó. – Ingrid pont eleget hallgat ahhoz, hogy megint gyorsan témát válthasson. – Hallom, abba hagytad a gyógyszerzedést. Örülök, hogy a gyógyulás útjára léptél.

Thea egy szót sem szól. Magában köszönetet mond Davidnak ezért az apró indiszkrécióért.

– Szükségetek van egymásra Daviddal. – Ingrid a fia felé biccent, aki a producerrel és az őt meginterjúvolni készülő riporterrel beszélget. – Adjátok meg magatoknak az újrakezdés esélyét! Lépjetek túl a törtéteken! – Bólogat, hogy nyomatékosítsa a szavait. – Egyébként a vacsora főpróbájának a vendéglistáján dolgozom. Kár, hogy a szüleid már nem lehetnek velünk.

Az új beszédtema ártalmatlannak tűnik, de Ingridnél sosem lehet tudni.

– Igen – feleli Thea.

Begyakorolt hazugság, még csak nem is tűnik annak.

Ingrid megérinti a karját.

– Tudnod kell, hogy Bertillel a saját lányunknak tekintünk.

A gesztus annyira meglepi Theát, hogy nem tudja, mit mondjon. Már jó pár éve együtt vannak Daviddal, de csak novemberben házasodtak össze. Egy kezén meg tudná számolni, hányszor találkozott az anyósával és az apósával. És Ingrid Nordin nem az az ember, aki kimutatja az érzéseit, vagy hangot ad a tiszteletének.

– Hogy van Bertil? – nyögi ki végül.

– Jól. El akart jönni, de egy kicsit fáradt volt. Na, most már biztosan kezdenek. – Ingrid a stábra mutat.

David azon a lépcsőpihenőn áll, ahol a drón felvétele véget ért. Az őt meginterjúvoló riporter fiatal, a foga krétafehér, az öltönye testhezálló. Túl profinak tűnik ahhoz, hogy ilyen piszlicsáré sikertörténetekről készítsen riportot. A testbeszédéből és a producerre vetett ideges pillantásaiból ítélve ő is így véli.

Az első kérdés olyan, mintha egy sportolóval készítené interjút.

– David Nordin, meséljen! Milyen érzés hazatérni, miután húsz éven át volt sikeres szakács, séf és vendéglátós Stockholmban?

Thea tudja a választ. Daviddal majdnem egy hete gyakorolnak az interjúra. Mégis furcsán idegesnek érzi magát.

– Természetesen fantasztikus! – mondja David. – A Bokelundkastély pazar hely egy étteremnek. Nagyon örülök, hogy népszerűsíthetem a szülőfalumat és a skånei gasztronómiát. Ez teljesen természetes nekem, mindig is erre vágytam.

David egy mosollyal zárja a mondatot, amitől csak úgy süt belőle a magabiztosság. Ez a rész rendkívül fontos. David a kis település nagy szülőtte, aki diadalmasan hazatér, hogy turistákat és nyaralóvendégeket vonzzon ide. Nem holmi bukott kocsmáros, aki kénytelen volt lehúzni a rolót az éttermeiben és fülét-farkát behúzza hazakullogni.

– Magán kívül két gyerekkori barátja is benne van a projektben, ugye?

Thea kifújja a levegőt. A riporter tartja magát az előre megbeszélte kérdésekhez.

Úgy látszik, David is megkönnyebbül.

– Igen. Jeanette Hellman és Sebastian Malinowski a társaim. Sebastian a Conexus nevű informatikai cég egyik alapítója, Jeanette pedig nagy pénzügyi karriert futott be. Mindhárman Tornabyben nőttünk fel, és ezzel az étteremmel visszaadhatunk valamit abból a sok jóból, amit az imádott szülőfalunktól kaptunk.

Ajjaj! Ki írta ezt a választ? Ugye nem te voltál, ma chère?

Margaux hangja váratlanul szólal meg. Thea összerezzen, de ellenáll a készítésnek, hogy körülnézzen. Tudja, hogy Margaux nincs itt. De igaza van. Ezzel az „imádott szülőfalu”-val egyértelműen túllóttak a célon.

– Fantasztikus lehetőség – folytatja David. Thea lemaradt a kérdésről. – Felettébb hálásak vagyunk a Bokelund Alapítványnak, amely modernizáltatta a kastélyt, és befektetett az étterembe. Előkészítette a terepet, hogy úgy mondjam... – Felnevet.

Thea az anyósára sandít, aki minden idegszálával az interjúra összpontosít. David egy szót sem szól arról, hogy az anyja az alapítvány elnöke. Hogy szinte minden mögött, ami a településen történik, Ingrid áll, beleértve ezt az interjút is.

David időközben belemelegedett. A hangja már nem ideges, a mosolya sokkal természetesebb. Thea is felenged egy kicsit.

– És tanyáznak a kastélyban kísértetek? – hallja a riporter kérdését.

A fejében megint megjelenik Margaux. Ezúttal kép formájában. A ferdén vágott frufruja, a barna szeme, a kissé csálé metszőfoga, és ahogy mosolygáskor kidugja a nyelvét.

– Hogyne – mondja David. – Egészen pontosan kettő. A tizen-nyolcadik század közepén egy fiatal nő belefulladt a várakomba, amikor át akart menni a jégen. A legenda szerint az erdőbe tartott

* kedvesem (*francia*)

egy titkos légyottra az erdész fiával. A tizenkilencedik század végén pedig egy másik fiatal nő leesett a lováról egy hajtóvadászaton, és kitörte a nyakát. Azt tartják, éjszakánként lehet hallani őket az erdőben vágózni. Már ha az ember hisz a mesékben.

A riporter érdeklődve bólint.

– De van igaz történet is, ugye? Egy harmadik lányról, aki meghalt. A tavaszi áldozatra gondolok.

Davidnak az arcára fagy a mosoly. Thea látja, ahogy az anyósa kihúzza magát.

– Igen, az egy nagyon szomorú történet. Talán nem is kellene... – David pillantása csapong, először Theára néz, majd a producerre.

– Leállunk! – A producer félrevonja a riportert, és szemlátomást heves vitába bonyolódik vele.

David a hüvelykujja körmét rágja, a homloka fénylik. Thea odamegy hozzá, és megfogja a másik kezét. Meleg és nyirkos.

– Ez meg mi volt?

A férfi megrázza a fejét.

– Semmi. Csak kicsit belezavarodtam.

Megint megjelenik a sminkes, és bepúderezzi a homlokát. A producer és a riporter tovább vitatkozik.

– De miért? – hallja Thea a riporter hangját. – Az igazi bűncselekmények sokkal érdekesebbek, basszus! A nézők zabálják az ilyesmit, nem értem, miért...

A producer a szavába vág, mond valamit, mire a riporter sarkon fordul, és dühösen lerohan a lépcsőn.

David megszorítja Thea kezét. Ingrid odamegy a producerhez, és halkán vált vele néhány szót.

– Újravesszük! – jelenti be a producer, és int az operatőrnek. – Én kérdezek, úgyhogy előlről kezdjük az egészet. Ahhoz tartjuk magunkat, amiben megállapodtunk, jó?

David mereven bólint, Thea pedig elengedi a kezét, és gyorsan kimegy a képből.

– Jó, csináljuk!

A producer ugyanazokat a bevezető kérdéseket teszi fel, mint a riporter, és David rögtön akadozni kezd. Újra meg újra felveszik a beszélgetés elejét, de David képtelen összpontosítani. A válaszok gépiesnek és begyakoroltnak hangzanak, a sármja eltűnt.

Thea látja, hogy a producer az órára les, majd az égre, mert a szürke felhők közelebb lopakodtak.

– Tartunk egy kis szünetet. Igyál egy kortyot, David!

A producer és Ingrid megint tanácskozik. David iszik egy vizespalackból. A sminkes kétségbeesett küzdelmet folytat a homlokán gyöngyöző izzadság ellen.

– Minden elcsesződik – dörmögi David. – Pedig még el sem kezdtük.

Thea megint megfogja a kezét.

– Megoldod. Csak lazíts!

– Nem megy. Át kell gondolnunk. Más megoldást kell kitalálnunk. – Megszorítja Thea kezét, könyörögve néz rá, és felvonja a szemöldökét, hogy a felesége biztosan értse, mire gondol. – Nélküled nem megy, Thea. Kérlek...

Thea nyel egyet, próbálja felmérni a kockázatokat.

A gondolataiból Ingrid zökkenti ki.

– Hát, Thea, Peterrel arról beszéltünk, hogy jó lenne, ha te is szerepelnél a bejátszásban. – A producer felé int. – A támogató feleség, a település új körzeti orvosa, és így tovább.

Thea érzi, hogy minden pillantás rászégeződik. A gyomra görcsbe rándul, a szája kiszárad. David újra megszorítja a kezét. Egyre erősebben. Thea már alig bírja elviselni.

Vesz egy nagy levegőt.

– Jól van – mondja, és azon nyomban meg is bánja.

De már késő.

A fejében megszólal Margaux rekedt hangja: *Mindenkinek megvannak a maga kísértetei, Thea. Egyeseknek több is.*

A távolban, a horizonton gyülekező szürke felhők mögött fenyegetően megdörren az ég.